Frimodige Tanker over Den saa uventede, som store Hevnens Dag, den 17de Januarii 1772.

Kiøbenhavn. Trykt og at bekomme hos August Friderich Stein, boende i Skibenstrædet i No. 171.

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna skrift från 1772 har i oktober 2009 digitaliserats av norska Nasjonalbiblioteket, varifrån de scannade bilderna och OCR-texten i april 2017 kopierades till Projekt Runeberg för att kunna korrekturläsas. Även Det Kongelige Bibliotek i Danmark har digitaliserat samma skrift.

Det er mere end et Qvart-Seculum, siden jeg drømte om en Skrive-Frihed. Jeg blev hentagen i en sterk Hvirvelvind, som vendte alles Øine til mig. En lang Tid og Tingenes Omskiftelser har skrevet dette Selsome i Forglemmelsens Bog. En Mulm og et stille Lugn har siden omgivet mig, indtil man langt om længe saae Landets Tilstand, efter mange Kastevinde, at nærme sig til en Omstyrtning. Det gik indtil Forgribelse imod MajestetenPrøv de Ulykkeliges Handlinger efter Lovens 6te Bogs 4 Cap. 1, 2, 4, 10, 12 og 15 Art. Conf. Lovens 1ste Bogs 1ste Cap. 1. Art. Item Konge-Loven, Art. 3, 4, 7, 26., og var paa det nærmeste kommet til Ødeleggelsens Vederstygelighed. Jeg sukkede, under et Aag, der trykkede andre, andre mere end mig: Under Byrder, der, ved at trykke min Næste og mit Fæderneland, næsten undertrykkede mig: Og under en Tøile, der var lagt paa Sandheds Mund, at den ikke kunde tale sit Sprog forstaaeligt.En Sygdom indfandt sig, mere kanskee af Sorg over det Almindelige, end af andet Tilfælde eller naturlig Aarsag. Om Svaghed giør den Virkning hos andre, som den da giorde hos mig, kan jeg ikke sige. Men det veed jeg, at der paa Sengen veltede sig mange Tanker i en bekymret Siæl. Skrive-Friheden var nogen Tid forud given, som jeg før havde drømt om. Jeg saae, den blev misbrugt, til at fornærme Sandheden, til at vanære Nationen, til at undertrykke Næsten, til at kuldkaste alle gode Indretninger, til at beskæmme Religionen, til at svække Landets Love, til at døde store Kongers Ihukommelse og Deres vise Anordninger, og med ett Ord, til at sette Landet i en yderlig Bestyrtelse og fast uoprettelig Forvirring. Jeg saae Hykleriet, Nedrigheder, Dumhed, Egen-Nytten, indtil den dybeste Ondskab, at herske, at anstikke endog den tilvoxende Verden. De sloges og droges med hverandre. En og anden god Pen visede Levning af den halvdøde Patriot. Var der nogen, som kastede sig op til en Muur for Sandheden, skede det med en Ømhed, som hos Følesløse lidet udretter, og paa Maader, som mere lindrede de Lidendes Smerter, end tiente til eftertrykkeligt Forsvar. Langt fra, der var Mandighed og Styrke nok til at gaae Sandheds Fiender under Øien, til at angribe Frekhed i sine Forskandsninger. Det er ikke nok, at give Fienden et Skud igiennem en Arm, eller igiennem Hatten, dersom han ikke faaer et Hiertestød. De vilde ikke ret ud med Sproget. Det Gode, som var eller skulde skee, rosedes, men man glemte at afmale det Onde, som regierede, med sine Farver. Man blev ved Halen, og lod Hovedet urort. Der fattedes, at Sagen maatte forestilles, ei alene som den var, men og som den burde være.

En Aand sagde til mig: Skriv, og skriv en Skaldesang, den efterlader dog en Klang og Efterklang i Øret. Jeg vegrede mig, jeg som aldrig var *Poët*. Fødselen havde ikkegiort mig dertil. Kunsten meget mindre. Den Smag, som hersker i den høie Skalde-Digt, afskrekkede mig. *Poësie* er mig modbydelig, naar jeg ikke har *Poëtens* Forstand. Jeg læser den med ingen Fornøielse, naar min Tid og min Grunden skal unyttig spildes. Jeg kaster den, naar min Tanke skal standse ved det Høie, naar jeg ikke kan følge *Poëten* i hans Sind. Jeg skottede ikke om at være *Poët*, naar jeg ikke skulde forstaaes af alle, eller opbygge de fleste. Dog maatte jeg være SkaldJeg skriver

dette gode og gamle Danske Ord, som det ret bør skrives; Det er alene Uvidenhed og en fordervet Brug, som har indført **Skialdrer, Skialdresang, Skialdredigt, Skialdrekunst**, i Stedet for **Skald**, *plur.* **Skalder, Skaldekunst** &c..

Det skede, men det blev da og som det blev. **Skrive-Friheden** var der, **Tænke-Friheden** havde jeg. Kunde der alene opfindes et Middel, til at redde Sandhed af sit Baand, til at vække Eftertanken op hos saavel de over- som underliggende Parter, til at sætte nogen Frygt i de første, og Mod til Redning i de sidste. Jeg blev kanskee mere lykkelig, end jeg ventede. Som Sygdomen tog af, saa tog Nidkiærheden til. Jeg skrev de faa Blade, som kaldes **Nye Prøve af Skrive-Frihed. Pressens Frihed** havde da nær givet et Beviis for sin Ufuldkommenhed. Stykket kom for Dagen, det blev læst, og gav Opmerksomhed. Om den anden Edition, som med nye Tillæg blev forbedret, er udkommen, troer jeg ikke. Men jeg troer, at Indholdet svarede til Titelen. Vel mueligt, at jeg havde saltet mit Vers for meget. Men der skal bidende Lægedome til at indæde sig i fordervede Saar. Jeg har hørt Fornuftige sige derom: **Det er sandt, men det er hart.** Der behøvedes Midler til at lindre og til at læge. Der maatte Vendinger til, at udmerke saavel det Latterlige som det Onde, og til at ophøie det rette og det sande Gode.Jeg naaede en god Deel af min Hensigt, og feilede ikke ganske i mit Ønske. Min **Nye Prøve** giorde et virkende Indtryk, saavel paa onde Siæle som paa gode. Om noget smertede mig derhos, var det, at mit Exempel siden blev misbrugt til at overdrive Sandhedens Glands. For skærpede de nye Skribenter alene sine Penne imod Næsten og de gamle Indretninger. Det var saadant, de Herskende vilde have det. Og saa længe blev **Skrive-Friheden** i sit Væsen. Men da de hvæssede Pennene imod Herskerne selv, da de begyndte at legge disses Gierninger og Deres store Anleg paa Vegtskaalen, da de overskrede Ærbarheds Grændser og bleve utaalelige, paafulgte **Skrive-Frihedens Indskrænkelse**. Jeg tænkte da aldrig mere at bruge Pen til Riim eller noget, som skulde ligne *Poësie*.

Men hvad skeer? Et selsomt Optog, som satte Hoffet, Staden, og Landet i Bevægelse, foregaaer i Kiøbenhavn den 24de December, og ligesom kroner det uforglemmelige Aar 1771. Jeg overtraadde mit Forsæt. Jeg kom anden Gang, og erindrede Vedkommende om deres fortiente Ulykke. Det Indfald jeg havde, at samme Optog forvarslede et nær forestaaende Fald for dem, giorde mig oprømt, og gav mig Pen i Haand, til at udtrykke nogle **Tanker om Jule-Aftens Feide**. Jeg holdt denne Handling værd at bevare et Minde af til Eftertiden. Neppe var jeg kommen over Halvveien i Arbeidet, før min Aare mattedes. Og det er Aarsagen, hvorfor Stykket synes noget mat og afbrudt. Jeg satte mig atter i den Stilling, ikke oftere at ville rime.

Endelig indfalder, paa den 17de Januar. 1772, en over begge de andre vigtig og værdig Skrive-Ævne. En saa stor og for de Danske Stater og den Kongelige Familie saa betydelig Forandring, fortiente af de mest heldige Penne at beskrives og til Efterkommerne at overlevnes. Jeg ventede, at de største Hovederhavde beskæftet sig dermed. Mit Forsæt blev nu igien overvunden af Lysten. Og endskiønt jeg fand mig vanmægtig til at besynge Sagens Værdighed, overtaledes jeg dog af min Nidkiærhed, at sette mine Tanker paa Papir. Jeg var sindet at undertrykke dem, saasnart jeg havde seet noget af den Beskaffenhed, som jeg havde ventet og ønsket. Da jeg nu intet andet saae end Smaa-Stykker, nogle heel gode, flere maadelige, men ingen at gaae ind i det Hele, fik jeg, i sær da jeg blev udfordret, Mod nok til at lade mit løbe med, haabende, at det i Henseende til Arbeidet kan i det mindste settes ved Siden af de sidste, men i Henseende til Fuldstændighed foredrages endog de første.

De Data, jeg har haft at gaae imellem, har været deels paalidelige, deels forskiellige. Af de sidste har jeg maattet vælle det rimeligste, og ladet Skalde-Geisten undertiden opfylde Manglerne. Fra de almindelige Bye-Rygter har jeg afkappet det Utrolige. Er der endda noget urigtigt blevet vedhangende, da er det skeet, fordi der er nogen Sandsynlighed udi. Naar jeg har slumpet til at tale med en og anden, som selv har været med, har jeg fundet dem fornøiede nok over Æren at have været medvirkende, men og forsigtige nok, i at meddele de rette og med Tingenes Orden og Tildragelse eenstemmige Sandheder. Vi beskylde de ældere Skribenter med Uret, at de, ofte i de vigtigste Tilfælde, har indviklet Historien i Fabeler. Men hvorfor skulde de været lykkeligere end vi? vi, som leve i mere oplyste Tider, og ikke maae trænge ind i de skiulte Handlinger, for at oplyses selv og oplyse andre.

Kort sagt: Jeg giver mit, det beste mig har været mueligt at faae det. De Mangeler, som det har, og som det har mange af, maae da ikke tilskrives min Modvillie eller Skødesløshed, men det Vanheld, at jeg har savnet den fornødne Underretning. Jeg lader mig nøie med, at fortælle Sagen saadan som jeg veed den, at give nogle Lærdome, som ikke ere skadelige, at sige nogle Sandheder,som ikke enhver vil sige. Jeg bliver ved min Tænkemaade, thi jeg er ikke betalt for at hykle. Friheden er mig over alting kiær og dyrebar. Jeg har derfor kaldet dem **Frimodige Tanker**. For at giøre disse mere smagelige, har jeg, efter min Maade, her og der bestrøet dem med Salt, og giort dem, hvor det behøvedes, noget bidende. Hvad her fattes, har jeg før sagt i **Nye Prøve af Skrive-Frihed**, men mere kan tillegges af Hr. Conferentzraad **Suhms vise Moraler**. At jeg kalder den **Syttende Januarii**, som ellers var det Kongelige Huses og vores store Frelses Dag, **Hevnens Dag**, det har jeg laant af Propheten Esaias. Jeg har søgt at vise Hevnens Grund, dens Udførelse, og Forhaabningen om dens, Gud give, lyksalige Følger. I Noterne har jeg anført **Bibelske Sprog**. Jeg veed det behager ikke alle. Det skeer, for at give visse Talemaader deres Eftertryk, og fordi **Bibelen** er min Hovedbog. En Bog, som indeholder Lærdome, der, endog i verdslig Regiering, overgaaer alle Verdsligvises Skrifter.

Bliver jeg, som jeg ret vel kan fortiene, sat til rette for Forseelser imod *Poësiens* og Sprogets Regler, da veed jeg ingen anden Tilflugt, end det Privilegium, som jeg i **Nye Prøve** haver henskudt mig til. Jeg haaber nu ikke at opleve flere saa store Stats-Veltinger, der ydermere skulle friste mig til at blive *Poët*. Ønsker alene at have skilt mig saa vel af med dette, at jeg hermed kan give min *Poëtiske* Aand, som i eet Aar tre Gange har sat mig i Rørelse, en ganske venlig Afsked.

In Februario 1772. sidder KOMN fast og ene paa sin Trone, Vel! at ei nogen Steen er rokket i den Krone, Som Hall med rette berr af sine FttdNs Arv, Den Dennem Folfet gav til begges sande Tarv. Den Tredie Fridrich, den Sagmwdige og Vise, Hos hvem man Christendom og Mildhsd (3) end maae prise, Paa disse Klippers Grund har ssrt en Bygning vp, Som, vel vedligeholdt , bsr cevig holde Trop. A (») I den Taksiqelses Tale, som Kong Fridevick den IN. ved Sonverami, tetens Overdragelse paa Arvchysdings, Dagen, den 18 Octok». 166c?, ved Cancclleren lod holde til NigctS StKndcr, gav Kongen Dem den Forsikring, at alle Hans Majesrers Arve-Undcrjaatter i dissi Kongeriger stulle hos Hans Kongelige Majestets Arvinge og Efter, tommere have en Cyrisielig og Mild Regjering ne forvente/ og bevpaa suldronnmligen forsikrcde. - EtK><*«Z 2 < Et truer at kuldkaste Husets Piller, Vandbslgen reiser sig, og paa deis Grundvolv spiller, Men Stormen vender sig og kaster Sktdet oltt (b), Det stolte Skib , som bar en Vellystproppet Vom. Det Skib, som seglede for Vinden, mens det kunde, Som alt > hvad sorekom , nedstglede i Grunde, Blev ved en Hvirvelvind i AsgrundS - Svelget stedt, Hvo troede, at siigt saa hastigt stulde msdt. Saa let Guds Almagt kan henstsde den fra Tronen, Som med et voldsomt Greb tsr ncerme sig til Kronen. Men end staaer Huset fast, stisnt Ondffab gaacr saa vidt, At Morder -Englen har til KoNM Appetit (c). Hvo ffisnner ikke, at det store Forsyns Hie Med sine Straalers Funk veed herlig at asbsie Fra hine Salvede hver brusende Orcan, Som med en veldig Magt paa Dennem stormer an. Begyn- / 0) Sigtes til Cabinet- Ministerens omineuse Gvevelige Vaaben, huori Hievte-Skioldet forestiller et udrustet Ekib. (^') Man regner vor Konge for det syvende Kronede Hoved i dette Seculo, som der har vnret fonssderffe Anstag imod.*H>~~-'6ei det kalder, At Loven nu og da til en Slags Vanmagt falder, Man sirax blant Dyrene en Gierring bliver' v2.r, For Lovens Magt og Slegt den store Felger har. Naar A 2 (6) Rongens Regjerings Syvende Aar var begyndt tre Dage tilforn, fm dette score vg lykkelig udfaldne Verk blev foretager. Ellers var deM i Nye pr^ve Pag. 37- laant af Danielo Cap. hvor det heder Vers 25. Og Syv Lider skal omskiftes over Dlg, ind- til Dn kiender, at den Hveste haver Magt over M?nncftc,is Rige, og «iver det den han vil. Vers 36. paa den samme d?stemtL Tid Wm min Forstand til mig igien, og min Ron- neliae 2e.rc, min Herlighed og ,nin S^l-pelst koni til »mg igien, og nline Raadsherrer og mine Fyrster ftgte mig, og jeg blev stadsirstet over mit Rige, og mig blev sterre Herlig- hed tillagt. Vers 37. Nn priser og oph^ier og crrer jeg Him- melens Ronge, tl)i al hgno Gierning er Sandhed, og hans Stier ere rette, og han kan fornedre dem, som vandre i Hofmodighed.~~Zb<s^3/^i!/^3/^'^.ghed stat forderve dem. DeZ°» GH^/^H/)><Z 5 De sige: " Christian, leg ned Dit Spir og Krone, " Det stsrste Folk, som er, beherstes af en Kone, " Riv Dine Skuldre fra den tunge Byrde les, " Lev i Din sede Roe , gior noget glorieux. " Du har en Sen ,

som stal engang leklade Tronen, " Til Ham, vi gisr en Eed, vi stal bevogte Kronen, " Hans Ungdom dannes stal til Lands og Rigers Gavl?, " DinHsihed og Din Lyst paa intet have Savn. " For luliane og forFndnchvi stal ssrge, "' De og Charlotte kan Guds Rige kun adspsrge, " For Land og Riger vi anvende Vidd og Flid, " At alting blomstre stal til en beleilig Tid. Om os de tcenkte saa : " I Ssvnige og Lade ! " Ach vidste I, hvad vi, I vare ei fta glade, " Hvo ikke solger os, vi dennem finde snart, " Naar vort det store Naad stal vorde aadenbart. Jeg faae dem ofte, men hver gang jeg saae dem komme, " I Daarer! tankte jeg, naar engang Herrens Domme " Skal oversalde Icr, hvad vil her blive af, " Jeg saae, jeg gruedc ved den dem visse Straf. Jeg sagde : " Ach min Gud , naar vil Du Dig forbarme ! " Dit Zion trcrnger til Dm Naades strakte Arme, " Fra Kongen og hans Folk afvend dog Vcedens RiiS, " Og lad de Falstes Raad bortsmelte som eu lis. A Z Saa6 A> ,^^/^^H/HH.<«Z < Saa tcenkte de oq jeg, vi tankte, men ulige, De loe l Sicrlene; Jeg vovede at sige: " Den boer i Himmelen og i det hoie, som " Leer Eders Anflag ud, og svcekker Eders Dom. De ffynde sig i alt og ile kun til Maalet, Som Oren lsber sref og modig ind i Vaalet, Soul Fuglen i sin Flugt til Snaren haster helt (s), As en forsigtig Frygt ci Levning er iZien. De deres Maal opnaae , og vente Wrekrandsen, De dandse (F), og ei veed, de dandst DodNMg-Dandsttt, Men allermindst de troe , at Hevnens ffarpe Sverd, Fra Himmelen udrakt , dem over Issen er. De legge sig i Fred paa Lysters sikre Leie, Men sattes Engle-Vaqt om Seng, paa Sti og Veie, De kicnde ei Guds Magt, Guds Hevn, ogei GudsFred (li), Hvad Under , dem paakom i Fred en Vitterhed. " O s«le (f) Ordspr. 7, 2Z. Ligesom en Fugl skynder sig til Snaren, og veed ikke, at det gielder dens Liv. (Z) Den i<sbs lanuavii om Aftenen va'.' paa det Kongelige Hof-Theatre Laliyaztjuc zZaill en vomino for alle Classer af Inmgen , som varcde til K!. 2. om Natten. I,) Esa. 59, !l. Dc kiendc ikke Fredens Vei.W>^^^^H/^/><«G 7 " O stele Mulm, s Nat, fordsmt blant alle Ncetter ! " Mcd Smerte , Qval og Veer, for Vellyst, dit os mntter. " Og Helved -Lenker har omspeendt vor Seng og Boe. Hvo sig ophsier selv, saaledes stal fornedres. Saa stal hofmodige Forrådere vanhcedres, Skam , Skiendsel> Spot og Spee vil folge hver den Aan>, Som sig opreiser mod sin Herres hsire Haand. Lad knn Halldlangerne og disses Marketenter, Gaae hen en liden Tid og trekke nogle Renter Af deres ildste Raad og af Projecters Tal, De!i Haand, som hine fandt, dem ogsaa finde stal. Endffiondt nu dette Folk er dennem fremmed vorden, For hvem de, smigrende, for bukkede til Jorden, Med Peder kiende de ei, hvem der tales om, Ia fcelde over dem den mest umilde Dom. En Nedrigsindet er sig lig i alle Stykker, Han nedrig var og er i Lykke og Ulykker, Den, for hans Engel var, er bleven Dicrvel nu. Og den, ham leftede, han kommer ei ihu. Jeg seer de Ansigter , og tcrnker : " Gud, min Styrke! " Tak, at Du frier mig fra Baals Huus at dyrke, " Tak, m jeg «ret kan udi min lille Roe " Paa Verdens Tumle -PlttdS med nsisomt Hierte bye. " Mens " Vor ssde blev til Forffrekkelsers Uroe,Dlv «Z 8 " Mens mangen, Ulv endnu 'i Faareklceder stikker, " Som, lurende paa Rov, sig end om Munden stikker, " Hsillakket fsr , og stolt, og stiv i Krsp og Sind, " Nu myg og boielig , som Roret sor en Vind. Mig synes, at jeg seer, hvor de sig havde stillet. Om Lykken havde ret sor hines Anlceg spillet. Men Tak, Almcegtig Haand ! at hine og at de En Vending , sig til Skrek, i Sagen sik at ste. Min Sang (i) var nylig om LsVMdeNs vrange Veie, See nu, om BukkM ei, som rerde LvVMs Leie, Faaer nok af Haan og Spot og Skrek og uselt Liv, Og end det MSrke Hul til sidste Tids , Fordriv. I Lsvens gode Land man den Huusholding kiender, At hver, der uden for sin Kreds og Amt sig vender, , Den uden Naade, hen i Merket kastes ud, Thi Lovens Vrede den er Dodms visse Bud (k) Jeg haver levet op en halv Snces, om ei ficre, As Stats -Forandringer og Maader atregiere, Snart Andagt,Polittk, og Net, har ov(?rhaand, Snart Ungdom, Odsclhed, snart Mllitmnst Aand. Euhvcr (i) Udi Tanker over Jule, Aftens Feide. (I() Ordsvr. 1 6, iZ.. En Konges Forfcerdclse er som en ung Lsvts B^len, den haln fortener, synder unod sir Liv.V»^^^/VH/HH<Z 9 Enhver as disse har hast Mangler og Fordeele, I hver har nogle vidst sin Kage vel at meele Og helde til den Kant, hvor Hovedet var svagt, For sig og Herren dog holdt Hcederen i Agt. Den, Zrundet paa Gudsfrygt, og fri for Hykle- Griller, Bar vel for alle Priis , naar den ei settes Briller, Naar kun maae folge ? ict23, Da er Regjeringen retffassen og tilpaS. Den Medicinste blev Barbarist over alle. Man dell med rette kan grum og despotisk kalde. For Eftertiden den vil blive en Roman, Og vist vil sindeS saa af lige selsom Plan. Et Aar, som dette var (I), sortiente at beffriveS, I vor Historie detS Mage ikke gives, Saa suld af tusindfold og ny Begivellhed, Min Pen sig drister kun at rsre lidt derved. Stats ? Legemet var fygt , man DottotM lod komme, Man havde ei Behov at lade siaae vaa Tromme, Thi alt, hvad Doctor heed, kom uden Tromme op, Og ffulde flikke paa den svage Danffe Krop. B Alt (I) Nemlig Aaret 1771 , som altid vil blive eet af de allermcrrkvssrdigste Aar i den

Danffe Historie , og fortiener Navn ,as Hiems^gelsens Aar. Disse Ulykker begyndtes i Aartt men dwmpedes den 17de Jan. 1 771.W>**<2 10 M hvad De vendte an aflndsigt og af Hierte, Ikkun sorsgede det svage Legems Smerte, Den visse Ded stod for , om Himlens Lcegebud Ei havde stenget bort det Medicinffe Krud. Man gyste, da man ferst fik hore disse Navne, Paa Rsst og Fierene man kiendte stige Ravne, Knap kom De, for man ster Dem gisre Spring i Spring, Indtil De svinge sig i sin dell store Ring. Den lsber frekkest frem , som fattes Tro og Love, Og den, der intet har, kan trygest alting vove. De, som af Moders Liv, kom nsgne til os hen. Men agted ikke at gaae nsgne bort igien. De tankte ikkun paa, for sig at sammeustrabe, Guld-Minerne Desandt: " Bar hid, lad Kongen tabe, " Lad Landets Gulv og Solv, De sagde ved sig selv, " Og Mgdom stromme hid til os som vandriig Elv, " Vi, vi vil leve vel, og gisre os til gode (m), " Vor Vellyst er vor Lyst, vor Frihed er vor Mode, I Dragt, ved Nat og Dag, paa Slot, i Land og Bye, " I Kiorsel, Ridt og Gang, og ei en Hund ffal knye. <m) Viisd. 2, 6 - 10. Kommer da, og lader os nyde de gode Ting', som ere tilstade, og bruge det, vi eie, flitteligcn, som i Ungdom. Lader os fyldes med kostelig Vim, pg Salver, og Foraars Blomster ffal " Lad ikke**V°^^^^/^/)>**re Krandse af unge Noser, fsr de vis:-.;. Lader ingen af os vcere udeelagtig i vor Brasten. Lader v? allevegne lade Glc^ffabs , Losm ester osi thi denne er vor De,el 0.l vor Lot). ,**M>~~Paa alle Kanter De sig vide at omstandse, Og hver der ikke vil ved Deres Pibe dandse, Maae vente uforhsrt og strax at dandse vek; Med Lov, Retscerdighed og Dom De spille Giek. De Kongens Ore og Hans Hie siet tilflutte, Og da begynde De sor Alvor ret at rutte, De sig nok lystige paa vor Bekostning gisr, Det heder, KOIMN Vil/ det verre M og bor. Om vi nu levevei sordum Vantroes Dage, Man Mlde troe, at meer end Levning vartilbage Asen Fortryllelse, som Krop og Sands sorgior. Jeg staaer henrykt og stunl , ved det jeg seer og hor. De stabe sig en Magt, hvis Lige aldrig herdes. Hvert Hierte sandt et Sting, hvert Hoved sank og rsrdes, Naar et saa hadtt NavN, sor KoNgMs, gielde stal (n), Thi da blev 2Ere, Lw, og Gods, og Velscrrt sal. De sttte Eed, Respect, og Kierrlighed tilside, Ei nogen kunde troe, at KoNgM fik at vide Alt det, hvortil Hans Navn, Hans Seigl, Hans Konge-Magt Blev misbrugt, indtil det, som H?el var vcerdt Foragt. (n) See Ordren om Cabinets, Ministerens Auctoritet. Item om Efterle velses-Ordre af 4de Nov. 1771. En~~U><^VH/H/?H/^H«Z 13 En Utaknemlighed mod Herre og Velgisrer, Utrolig ncesten for hvert Ore , som det hsrer, Han ctrer, tenner Dem, Hall troer Dem, er Dem god, Dog tor De tåge Ham paa en gevorben Fod. De Kongens unge Si«l og Folkets omme Hierter Indhylle i en Dunst og i Forvirrings Smerter, Den ene ikke veed, hvem anden dell tsr troe, As Kroppens Rerelser nok kiendtes Sicels Uroe. Fandt Kongen Drift engang, Guds Ord at .ville hore. Det lyder gr«sseligt i et rethsrigt Hre, De lukke Doren i, at Kongen ikke maae, Naar det ei staaer Dem an, i HeNsNs HlMs iNWae, Og som De lukke ud sta Kongers Konges Trolle Vor Kollge, «aar Hali sig med Herren vil forsone, Saa lukke De enhver sta KoNgMs Trone nd. Og sve lige Vold mod Konge, Nckste , Gttd. End videre , man fik uhorte Ting at here, Formastelige det var , hvo ter og kan dem rere ? Men Hevnens Gud , som seer i Lsndom, og har seet. Hvad Kongens hellige Person af Dem er steet. Ved tusind Kunstgreb T)e os stge at forblinde, De bilde KOMN ind, at blive stor, og vinde. Ved at kuldkaste , hvad Hans Fordre havde giort Med beste Overlceg, det vcere smaat og stort./ B I TilO^KH/^H/)H/H5«Z 14 0g Til stsrsie De rigtigt Veien hitte, Vel for det Danste Navn, D.' ei kom til ttt slnitte Det sol» jeg mig ved Dyd tilveiebringer, Lftngt dennes overgaaer , som sig i Hsiden svinger Ved Smiger , Kunst og Fund og en forsiagen Aand, Naar hin en Slave er, jeg lever uden Baand. Ved at oph«ve sig , De trykte alle under , Raar De et Naade-Blin?uddeelte mellemstunder For dem, De sogte at paa Deres Side faae, Til Landets ccgte Bsrn lued al Foragt De saae. (0) Dsn ny stistfde Mathilde- Orden blev dem pnahnngt den 29de Jan, 1771. <^ Lces det Srevelige I'^c«l , stln Cabinets- Ministeren lod give stg. Ds Nye Titeler ci lusget Got os spaaer,Zb~~<ch' 15 Og som med Folket, saa med Landets Sktk og LvVt/ Ia for det DlMste Sprog (p) De aabenlyst tsr vove At visi Vammelfe, som det De ei forstod. Ei heller agted vcvrdt, Te det sig lcrre lod» -det Danske Guld og Brod dog angenemt Dem sinagte, Skwnt Folk og LMtd og Spwg De ikkun ringe agte. En lige Tanke -Art har fiere nedrige, Men nogle tccnke dog langt cedlere end De. Hvo kunde ikke strar Polítffe Ansiag lnerke, De vilde mage det , vi blev Dem ei for sterke, Naar Nationen var splldagtlg, MNdtff, MM, Den lettere gled i den herffesyge Barm. I qViNdelige Naad De ssgte Deres 2Ere, Thi vare Dem langt over alting kiare; Ved Qvinder herffe De, og Qvinderne ved Dem (a). Vel Land ! som styres saa imellem to og fem. (?) Fra visse Collegier alting segynbt og befalet i Tydst Sprog at forestil, les. Alle Cabinettets Ordre til Danske Collegier, til Danske~~

Folk, og i Hanske Prouineers Anliggende, udsteedte paa Tydff. Giv Agt.paa Stthms fyndige Udtryk om Sprotet i hans Tale til Rongen. 'ved det ny Rongelige toilseils Oprettelse , har det Danske Sprog igien faaet no^en Opreisnmg paa sin (^) Esa. 3, IH. Bsrn twnge mit Folk og (Nvinder herffe over det. DeL>/!H^°H^/^^<<Z 1 6 De en Eleendigs Sukret ssgte at forsge; Ett Fattg , en Fortrengt, og den, som har at stge Sin Ret hos KoNgeN og ved Hans Collkgier, Hver Tilgang giores tting, hver Vei som sperret er (r). De ryddede af Vei, alt hvad Dem hindre kunde : Ministre (8), og Conseil(t), og hvad. der nogenlunde AfKvrighed (u) og af Collegter (v) bar Navn, Ja (») Man hsrde mange og bessnderlige nye Anstalter om Post -Vesenet og Porto -Frihed, om Stemplet Papir, om Supplicationer, om Pen sioner :c., hvorved Armoden meest maatte lide. (Y Greve Bernstsrfs Fald og Afsked den 15de Septemb. 1770. blev lerminuB a yvo for Landets allerede begyndte, men derefter daglig tilvoxende Ulykker. (e) Det Rongelige Conseil, som altid havde v«ret et Gierde om Landets Velf<erd, om Kongens Souverainitet og det Kongelige Huses Arve Net, blev ved besonderlige Foregivender ophcevet den 27de Decemb. 1770. (u) KigbenhavnS Stads gamle Magistrat blev udelukt af Naadhusct, og de 32. MiVnds Collegium ophcrvet den Zdie April 1771. under det Navn, at Borgerskabets Lynger skulde lettes. See Placat. af samme Dato, altsammen alene ved. en Greve U. A. v. Holsteins Billet, som beraabte sig paa Cabimttets Ordre. Til at besmykke denne Handling, lod De i fremmede Gazetter udspredc usandfccrdige Bestyldninger imod Magistraten. (v) See Nye R<gler for de Kongelige Colleaier, den 27de Decemb. 1770. . Nye Indretning i det Danste og Tydste Cancellie den iste Maji '771.V> <«G 17 Ja Garde (x) og Livvagt (x) maae bort, til Landets Gavn. De alt,hvad gammelt var, i Flokketall udseie. Og hver, der ikke vil for Baals Alter neie. Naar man den blakked Hest og rsbe Rytter saae,. Med Skrek man vidste , at det gieldte nogen paa. C De 1771. Hvad for heed «^ontoir, blev nu kaldet Burau, og <son< toir-Chef fik Navn as Deputcret. Nente- og General -Told-Kanu meret ophcrvet, og Navnet forandret til Finantz - Collegium d«n 6te Jun. 1771. Forhen i Februario var besluttet, at anlegge Proi vincial-Kammere i Norge og Hertugdmnmene. Vyt Reglement for Cancellierne og Finantz»Collegium den 6te Jun. 1771. Ss«« Etatens Collegium forandret den 28de Martii 1771. Land<Krias<' Etatens Forandringer ere mig ikke saa bekiendte. General < Com? merce- Collegium ophceves den 18de lulii 1771, og forandres til en Deputation. General., Fsrst -Amtet ophnvct den 14de lanuarii 1 77 1. General -Landvwsens Collegium forandres til en Commis» sion den 7de Dec. 1770. Denne Commivsion er siden inddraget under Kammeret. (x) Resten af den ffisnne og over al Europa beremte Livgarde til Hest, (thi den var forhen sterk reduceret) fik ?lfffed den 19de Maji- -1771. (v) Livvagten til Fods, som bestod af det mest udssgte Mandssab af Dan- sie, Norske og nogle Tydffe Folk, dens Asffedslse den 2,lde Dcc. 177 s. vil, som en Forlsber for den kort ester paafulgte st^re Re-volution, i Historien blive uforglemmelig.'^.^ ,^Z 18 » De De Me af og i, opheie, underccy'^, De gisre sig eu Lov af eget Vild oa T:^ke: Vortßnd, vor MM den ogsta Kongens er, Muk ikke, om Du har Liv, Gods, og LEre kiccr. Blant nogle Gode og Erfarne, som De satte, Lob mange Unge med og til Forretning matte, Naar det kun var Cliems Client og intet Drog, Blev ei saa nsie seet paa Landets Skik og Sprog. Alt fik det rare Skin, at Kongen stulde spare, Og at Han kunde frit til Landets Vel fremfare, Gud bedre Kongett, jo! og Landet, hvad de vandt, Men Creaturene sin Regning rigfig sandt. Thi den, der intet var, sprang andre over Hoved, Fordi med Iver han heltmodig havde vovet, Imod Samvittighet), og uden sov sit Kald, At gisre Forsiag, og befordre andres Fald. Og hvor der fer var een, blev trende sat i Stedet, Ia een fik tre Mcends Lon, fordi han havde sinedet, Jeg spsr: Er Landet da for Byrder blevet fri? Blev derfor mere giort? Er derfor sterre Orden Udi Collegier og Landets Sager vorden? Saa hedde det, men var det saa i Gierningen? De giorde altmg for at gisres om igien. Hvad tredive tilforn , nu koster ftm gang ti.D>At troe og mnke saa, var Deres faste Stok. C 2 DenDo> <^H^H/^/)> <Z 20 Den siiulte Krukke saaer man vel engang ved Hanken, Tcrl Deres Actier i Lotterie og Banqven, Rens Lediker, luk, i og uden Landet, op. Drag Vexlere her frem, og hver en Hcele-Krop. Til Preussen med det Kram , der vanker Compltmenter, As Capitalerne der gives Rentes Renter, Man rigtig ffilte os, vi glemme det ei let. Ved Landets Velstand og en anden gammel Net. De fluttede i Hast, naar noget ffulde smelde, Eißaad, ei Overlag, ei Orden maatte gielde. Derfor hvert Oieblik igien De giorde om; Hvad blev henviist i Gaar, i Dag paa Banen kom. Smaa -Creaturene i hoie Toner tale, Hver kb med KoNgMs NavN, og kunde kun befale, De raabe offentlig: Nespect for Magistrat, Og vidne selv , hvad Folk De ere ien Stat. Fra Morgenstunden af, og indtil Aftens Ende, Man friste Ordrer saae fra Cabmettet rende, Kom nosset Got (^ iblant, man kiendte Kongens Sind, Men Deres eget Doent

som Avner fioi for Vind. (.) Saasom: Om Veieyes Forbedring, Gadernes nye Omlssgning, nye Ga< de>Lygter, Stabens Reenhvldelse, Characterers Indsirenkning, ingen Hver NangV» /^/v^/^z/^^<Z 21 Hver ncrsviis Idiot, yver Tolder og hver Synder, Som kom med noget Nyt, sandt Tilssugtog Velynder. De Geister hentede fra Syder og fta^Nor, Til at kuldkaste det, soln ingen vilde ssr. Man ikkun peger, men ei spor vor syge Moster, Forffriv, hvad haver Navn, lad komme hvad det koster. Vel! Reisepenge ind og Reisepenge ud, Kost, Tcering, Lon, Accord, til alt det Lebe-Krud. De brokkede i Hob det ene om det andet Afalt, hvad Latter gav i Staden og paa Landet (3), Spectacler, Veddelob, Vurst, Giro, Syndicat, Neal, Lott, Pharao, Call, Casse, og Castrat. C 3 Lad Rang i Collegierne, Titulaturs Afstasselse, Politiens Forbedring, Processers Forkortning, Commissorier, lustitien i Gields-Sager, Skrive, Friheden, lExspectancers Formindjkelse , ingen at have tyen de Embeder, Betleriets Hcrmmelse, Inoculationen, Toldfrihed paa Nsger, og deSlige nyttige Ting, som enhver Patnot enster, at maatte fremdeles holdes over. (a) Den gemene Maud er ikke altid billig i sine Domme, fordi en Ting er nye, holde De den for ikke at v«rre nyttig. De vide ei at stielne bet Gode fra det Onde og Skadelige. De har saadan Fordom for det Gamle, og de af Forfedrene med god Overlag qiorte Indret nn:ger,^at De troe, at ingen fremmed Ting og Titel, som passer sig paa den Tydste Stat, kan have Sted i Danmark.9>^^MH/^^/><aZ 22 Lad OM stegeS, og lad MUM lystig springe! Marinells Folk sig op i Glttdffab for os svinge ! Optender BlUs , lad gaae, ftiff laNltffar 'MUsik, Lyst -Ild, Fyrverkerie, Tourbillons, Pirik. Franff, Tydst, Italienst, og alt hvad kunde sprade, Comedie, Ballet, Ncdout, Sang, Masqverade< Knnstmester, Operist, Ponsch-Hust, Lykkespil, Kort sagt : Al Daarlighed ftit strsmmede hertil. Elcrndigt Tids -Fordriv, naar Skuespil og Dandst, Naar Masqver, Blindewi , ffal fore vore Sandse (b) Fra som Gud gav os dennem til. Den sande VUsdoM ei en Daare kiende vil. Sandt, Daarers Tal er stort, men tomter I at blinde Den hele Nation? Nei! I vil saae at fiude: Jo ncermere I troe at komme Eders Maal, Jo snarere I selv suldstienke Eders Skaal. Voltairs, (K) D«t er den viss Ronges Salomono Ord, Prced. 2, 8. Jeg be stikkede mig Sangere og Sangevffer og .Menllesteno B^rns Vellyster, allchacmde sammenstemmende Musik. V. 9. Og jeg blev mssgtig og tog til over alle Dem , som havde v«ret for mig i Jerusalem, og min Niisdom siod Nled mig. Vers ia. Og alt, hvad nulle Oine begiercde, tog jeg ikke sra dem, jeg negtede n»it Hierte Wgm Gwde. Vevs 11. Da saae jeg, jeg om til alleD><sM,^^H^^<g 23 Voltairs, Deres Gud, De reise op et Mer; Til ?'w3 De med Landets Indtcegt ffalter, Ti tnsiude til det 03 tussnde til dat, Ved saadant Offer man Velsignelsen saaer fat. Lad kun Vclkail'6 nu besynge Deres Skicebne, Som nylig har begyndt mod Tyrken sig at vcebne For Christendou^ens Sag; Her er en aaben Felt, Her store Gisrmnger, Her lueer end dodbelt.Helt. Lad nu Fritienkeren stit i Ufrihed tcenke, Frigeisten svinge sig op over Baand og Lanke, Da Tankens Herre kom, Fri -Tanken horde op, Thi Teile lagdes paa den usie Si«l og Krop. De lode kun staae til, alt hvad som kunde trakke Og tcenkes op , vor PUNg og Ungdom med at svcrkke, Men under saadant Skiul de klippede og ffar. Og Kongens Casse end en Rem as Huden har. De dreve Spot og Trods , til Christnes Skam at sige, Med Gud, med Bibelen, med Christi Navn og Rige, De syndede mod hver udas de ti Guds Bud Med oprakt Haand, sordi de troede ingen Gud. alle mine Giernittger , som mine Hwnder havde giort, og til det Arbeid, som jeg arbeidende havde giort, og ste, Vet var alt For, fsngelighed Hg Aands FoNsMse. Sabba-V> 24 ? Sabbaten (c) blev til Priis for Arbeid og for Synder, Med ond Exempel De stlv Pobelen tilffynder. Den Andagt var/ hvormed hver SvNdag bragtes til. Hver Dag i UgeN fik Forfcengeligheds Tynder, Som' villig tendte an; Nye Dag var nye Synder, Og, ssr man vidste det, gik Dag og Uge bort, Men til det Nyttige Dxm Tiden blev for kort. God Politie og Skik, det heder, De vil have. Dog maae Uordener i sikker Frekhed trave, Saa (c)Porc^ Passagen frigiven om Son- og Hellig -Dage, saavelftm om Ncrt< terne, <^abi,,eto- Ordre den 6te Maji 1771. In >I^vein!,li 1770. begyndtes her at spilles Opera og Comedicr om Ssndagcn, og fik hver Dag i Ugen sine Lystighedcr, som vårede hele Vinteren igiennen!/ imedens enhvers eget Huus var et Bochim, et Ssrge- huus. lerem. 17, 24. 25. 27. Om I hellige Sabbathens Dag, at ikke gwre nogen Gierning paa den, da stal Konger og Fsrster . komme ind igiennem denne Stads Porte , som sidde paa Davids Trone. Men dersom I ikke hsre mig, til at hellige Sab, båtens Dag, og til at ikke boere Byrde, og indgaae igiennem Por, tene i Jerusalem om Sabbatens Dag, da vil jeg lade antende en Ild i deus Purte, og ben stal fortcere Jerusalems Palladser , og ikke udstukkes. Ezech, 2«, iZ. De vanhelligede mine Sabbater saare, da sagde jeg, at jeg vilde udpse min Grumhcd over Dem, at gwre Ende paa Dem. Stoi, Optog, Nattesurr, og Franffe SkuespilD> 25 Saa stcerk De vil og kan , paa Gade og i Kroe, Og ingen Politle forstyrre Deres Roe (6). Det gik i

Fleng og Spreng, og alting var fremsuset, For Mkelige Folk blev Stald og RldehUstt Tilsperret , dcrimod blev HaVM (e) giort til Priis For Buk og Gled og Kalv og Kid og Lam og Gnic> De Friheds Breve gav til Laster og til Lyster, Vor Ungdom kappedes at vove Satans Dyster, Indtil en bitter Sorg og snnne Fslelser. Brsd ud i tusinde Veeklager her og der. For al Uteerllghed stod Dor og Porte aaben, Man agtede kun lidt Foreldres Suk og Raaben, Forbudet blev giort frk, og frit forbudet bles> Hvad fer ucegte var , sig nu for «Zte ffrev (t), D Be (6) Den vy Magistyats Placat af Zdie April. 1771. Art. H. Skal en- hver nyde i sit Huull fuldkommen Frihed, uden at blive for- hindret af politiet Dag eller Nat i deres papticuliere Forret- ninger. (e) Rosenborg Have olvm til Prus in M)a 1773. (s) Anstalter om PEgtestab i forbudne Led, 3Egtcssabs Brud, Leiermaals Vvder, ussgte VZrn, CW.Bsrtt te. Som nlt stulde tiene til at justificere deres egen Opfyrstl, og hvad samme i Fremtiden siulde spdetz> - ^)H^H/H/VH^<Z 26 De sige saa: " Derved stal FolkemaMgdM vinde, " I alle Steender maae en Icrvnlighed sig finde, " Dyd, Rang, og cedel Byrd maae ikke vcere til^ " Den gamle Landevei vi ikke folge vil. I Daarer! Har I da stabt Himmelen og Jorden, At I omstobe vil Guds og Naturens Orden ? Stand, Dyd og Byrd nok selv sin Ret forsvare stal, Giv ZEgtestab sin Skik, saa voxer Folkets Tal. Af anden Rod der knap opvoxer gode Stammer, Et Land af godt Folk og ei as ttMNge brammer, Gisr godt det som vi har, det da vel bliver stoN, For stort, og ikke godt, ei paffer liden Ort. For Pobel, Bondestand, og Ungdomen at vinde, Al Friheds Skin De saa opternke og paasinde, Nu heed det: KoNgM Vil jo ssolket giSN ftt, Imedens spinde De et «vigt Slaveri?, I hvilket KONgeN selv fik)Eren ftrst at trcrve, Og Kongens Huus derncrst anviistes Rang og Siede, Hver Danff og Norst saaer Lov at fare med der ned, Som ikke vilde gaae i Deres Pligt og Eed. ftde af sig. Den sidst udkomne, og flere ventende Forosdninger, lover vs herudi, som i .fiere Ting en ensielig og med Christendom overeensstemmende Forandring. MenH»<s^?H/^^H<g 27 Men holdt! hvor vil jeg hen, min Pen har sagt for Meget, Gud verre Tak, at ei en Tragiff Leeg blev leget. De ikke mcrttes i de Levendes Fortred, Men selv ei DsdNtNgeN for Dem kan have Fred. De Dsde ikke maae om Dagen gaae til Hvile, Lad kun de Spsgelstr ved Nat til Graven ile (F) , Langt bort fra Stad og Vei med Mindelser as Dsd Fra Dem, der har sit Liv i Lysters kaade Skisd. For Dsdelighed De saa vidste sig at hytte, Udodelighed var den store Wrestytte, De vilde reise sig, De fik den rigtig klar. For Gud og Verden den staaer blot og aabenbar. I Uste! Seer I nu, med Eders Digt og Tragten, Hvad I udrette kan ved Klogffab eller Magten, Ei Dsden, Modgang, Sorg, ei tilige graa Håar Vil ffaane Hoihed/ Magt, og beste UtlgdoMs Religion, og Dyd, og alle gode Love, Aar. I saadan Hurlumhei, sig lagde til at sove. Hver cerlig Patriot sit Ansigt stiulede, Og lukte Hret, at ei hore eller ste. Man D 2 (L) Placat om Ligmes Begravelses Tid af 20de April. 1771. Det var paa Tapetet, at ingen Liig meere stulde begraves i Stabens Kir ker eller Kirkegaarde , men alle uden for Byen.ch Bo>^H°/^^/U^<Z 28 Man seerFermKkelse i Landets Sool og Maane, Hver as Dem er et Rov for sin kulsorte Blaane, Saa siet sordunkle de Din Magt, Din Glauds, Dm VeNz At lidet as Dig selv, o Konge! er igien. Selv Bord, og Stald, og Dragt, og Agetoi forandret, Man seer en anden Smag sta Fremmede indvandret, Alt stnlde vare Tydff, og ENgelff (d), eller Franff, Bort, sagdeDe, med hvad som lugterNorst og Danff. Til Hest og Fods og Vogns ei manglede Escorte, Men Hoffet kiendtes ei , alt Kongeligt var borte, Det Lange stumpet blev , det Stumpede blev langt, Hvad snevert var, blev vidt, det Viide blev for trangt. HvKd str blev kisrt, det reed, og Rytteren han-kisrte, Hun<Kionnet blev usnsrt, men Hannerne indsnsrte. Et Konge -Barn ffal nu en Hyrdes vcrre liig, EtFolkes Hyrde maae saaledes danye sig. Det Kuldede fik Horn, det Hornede fik Kulder, Et selsomt Syn at ste, naar Hulder gik til Bulder, Saa Kongen have vil, saa vcere stal og maas. Kun fattedes, at M«nd übuxet stulde Zaae. Ds (l') Vngelste Dragter, Engelste Drenge og Statdfolk, Engelsk Kisre» og Ni- d^Toi, Engelske Fri «Huse, ssngelste Forlystelser, med sitre Ting, sym endllu ikke vare «nkomn? eller i Verk satte-< D>^^/^/H/,H/^«g 29 De gioroe Nat til Dag , og Dagene til Nottter, I Vellysts Sole sig umcttteligen mcetter, Som lehu Nimsi Ssn, faa fore De afsied, At Folk og Creatur selv sukkede derved. De fiabte Qvinder om til Mceud og Mcend til Qvinder, Og gav Modeller op for Mamd og foc Mandinder, De sagde: Hvidt er sort, og sort ffal Mre hvidt/ Hvo ikke sagde Ja , han var kun agtet lidt. Hver lurisdiction (i) ssal «ndres og omstsbes. Og Landets Velfcert maae i al Slags Skin indsvsbeS, De Regning gisr paa steer og ny Tilhengere, Men vist nok deri, som i meer, De feilede. CoMMtNIM den blev, som sagdes, vel forsynet, Fabnkmie sorsvandt, al Held foor bsrt som Lynet, Hver cerlig 'Handelsmands og Bovgevs NcevlU^ laae; Med Suk, og Haand i Haand, een paa den anden saae. D Z (i) Alle Stabens Civile, Geistlige o§ Milituire Inrisdi<tioner sammen draga unber Hof, og Stads

«Retten den 15 de lunii 1771. Ved nogle lurisdictioner i Hertugdomene sieede og Forandringer, men flere saavel der, som i begge Kongerig«r, vnre endnu ikke bragte til Fuldkomnienheb»A»<f^H/«i^H/^/H.<Z 30 Lad sukke, t«nkt<De, det er for Kongen vovet, Men Sukkene de faldt hen paa de Rettes Hoved, Den Haand, som Hjerters Suk opsamler i sin Skaal, Veed at bestemme Dem til rette Tid og Maal. Med Kwbenhavn i scrr det syntes vcere ude; Og Staden til sit Fald og Undergang at lude, Dens Privilegier og gamle Glands gik bore, Og Husene paa Folk og Velstand kom til kort. Den Stiftelse og Skienk , som FridMch den Store (k) Til Residentze» gav , maae ncrr sin Krast forlore, Betoenkdet, KoNge, vel, og tak Dit KwbmhaVN, At ei udsiettet blev Dtt HUUs og DlNlffes NavN. (k) Ri^ibenhavns privilegier, gnme af Rong Friderick 111. ester Sov» verainitcten den 24de lunii 1661. —— Estcrsom, nerst Guds den Almcegtigstes naadigste Bistand, vorev Kongelig Nesidcntz-Vtad RiFbenhavn, uoi sidste besværlige Rrigotid, og scrrdeles i den haarde Beleiring, sig imod Os og Vores Rongelige Huus saa trse og lydig, og mod Norea Fiender saa modig og tap per haver betcet, som det den nu levende verden noksom er bekiendt og vitterligt, da have Vi, paa det ogsaa, saadan Deres underdcmiaste og styldigste Trojkab og tapper Modisthed, til Deres <rvige Berammelse, Posttriteten, saa lcrnge Verden staner, kunde nolificeres, og samme vor Kongj. Resldtntz-Stad Kwbenhavn srcm» Lad dtltslZ^^H^H/^><<Z 31 Lad dog Belsnning ei , og cevig Wreminde For Borgerstabets Tro og Tapperhed forsvindc; Den deles derudi mod Os og Vores Kongelige Huus at continuere, des bedre kunde foraarsages, saavelsom ogsaa andre Vore ki«re o^) tro Undersaatter, udi silge og andre Tiifcelde et got Excmpel til at ef terfolge, kunde for Oien stilles, samme Vores Kongel. Nesidentz .Stad Kiebenhavn, samt alle dens Indvaanere, Geistlige og Verds< lige , de nu levende , saavelsom Deres Esterkommere , med efterfsl gende Privilegier allernaadigst anseet og begavet. Art. 2. Presi dent, Borgemestere og Naad, med Borgerstabet, maae udlegge 32. af de beste og fornemste Borgere her udi Staden, hvilke, til lige med Presidenten, Borgemestere og Naad, Stabens og Mcc, nighedens Beste, saavelsom dens Indtcrgt og Udgift, ester Tidens Besiaffenhed kan overveie, og derom handle og stutte. Af bemelte Z2. Borgere maae udvalges Lvende, som tillige med presidenten vg een af Borgemestertte, maae altid have fri Tilgang til Os, Stabens og det aemeene Anliggende at andrage. Art. 9. Og paa det Vor Kongelig Nesidentz- og fri Nigs-Stad Kisbenhavn, samt dens Indbyggere, Vor Kongelig Provension og Naade des bedre kan have at bemerke og udi Gierningm at see -— da have Vi Den «em Vores L.rhn RoMd, saavidt det ikke allerede til andre er afhendet, til en svwdelig Eiendom givet og forået 2c. Art. 10. Indkomsten af bemelte Rostild Lehn stal Halfparten til Sm dens Raadstue 'og Magistratens reputeerlige Underholdnillg, og den anden halve part til Stadens PoliUers og tNenighe, dens Forbedring anvendes, over hvilket Magistraten ffal have Dispositionen le.32 A»/^/'H/^^><Z Den jo Ditt Kongemagt og Arv og Stormens Dag For Verden har tilkiendt det storstt LEres - Flag. Det var iGrevMs Tid, da det og mere stede. Hvo stulde andet troe, end KvNgMs store Vrede Kom over Stad og Naad og To og Tredive, Men Kongens Haand derfor man aldrig sik at sic (l). Det heed, som Sproget var, at ByM stulds spare, Og at Indvaanerne nu ffulde snart forfare, Hvor Stadens Velstand og dens Caffe voxte til (m). Man venter ikkuu paa, det snart sig vise vil. Hver' gammel Stiftelse De truede at rygge. For Kirker, siog De paa, Theatrer (*) at opbyggc, Med Landets Tab og Guds Foragt og Sprogcts Spot, For Kunstneren det var og Haandverksmanden got. (1) Tyende saa anseelige og gamle Collcgier maatte lade sig udvise ved e» Tydsi r. af Greve U. A. v. Holstein, som lcchs i Veiviseren for dette Aar, Pag. 164. Hvor og samme Herres 17. Tpdsie Puncter findes, n»ed Magistratens Dansie Besvarelse. (m) S« Placat af Bde April. 1771. Conf. Reglementer af ste Jun. 1771. Ildresse-Contoirets Efterrstninger No. 56. 209. (*) Der tåltes om rt nyt Franst Lheatrunt, som stusse bygges, sg koste over i22 Tyndn Guld; «ll herlig Stiftelse i et lid«t og foran met Nige. MedMHH^MH^HH,<Z 33 Med mindre' Kirker (u) en Begyndelse De giorde, Der fattedes kun lidt, at De jo ogsaa torde De stsrre (0) gribe an, om Psblens Frygt og Magt Ei havde hindret at fuldfsre Deres Agt. Den Marmor -Tempel, som KoNg Fliderlch dM FsMte Sig til et Mwdetegn og til Guds Lov bestemte, Skal staae, hvis Bygnings Pragt ei Norden vise kand, Som en Ruin, til Skam for Konge, Stad og Land (9). De snakke Kongen sor, at Folk er missornoiet; Thi blev til Sikkerhed unyttig Atlstalt ftiet. Nei! Kongen kunde ftit sig lagt i hver Mands E (n) I yeisenhuset hsrde Gudstieneften ep ved Slutningen af Aaret 1771. Friderichs Hospitals Rirke blev forandret til Logement for Vene- eiste Syge. (0) Hellig Geistes Kirke stod stor Fare for at blive nedbrubt. (p) In Zsprsmdri 1.77 1. blev befalet, ikke, mere at arbeides Ma Friderichs Rirke, og de dertil brugte lern< og Tr«^Mack)iner nedrevne. A) D» tyende store Konger Christian den

Fierde og Friderik den Fierd« giorde sig heraf en Noos. Men Skiod(q), Og ikke ftygtet for den Modgangs Stsd.H>AH/>^H/^/><H 34 Men den Samvittighed, som Deres Hierter trykte, Forvoldte, at De selv bestandig maatte frygte (r). Hvert Lov, der rorde sig , var Dem en Hareffrek, For Krigsmand og Matros man saae Dem lsbe vek («). De gav da OtdNV, som uholdelige vare, At hver en Chef han stal til den Opftrstl svare, Som svedes udaf hans Underhavende (r), Let sagt, men ikke let siig Anstalt kunde stee. As Mammon ssgte De sig Venner nok at gisre, Som stulde hiulpct til at Deres Plan udfsre, Mmdst tankende, i Dem at sinde Banemcend, Men rette Tid og MM var ikke kommen end. (r) Viisd. 17, 11. Ondjkab, som er fordemt ester ens eget Vidnesbyrd, er en frygWtig Ting , og i det den cengstes formedelst Samvittighe den, formoder den sig altw svare Ting. V. 12. Thi Aarsag til Frygt er intet andet, end at man forsager paa ald de» Hielp, som som er givet Fvrhaabning om as Fornuften. (,) Man erindre kun Matroserneo Optog for Hirschholm forrige Ssn»^ mer, og Livvagtens Afsted den 24de Dec. 1771. (t) (abinets Ordre den 17de Septemb. 1771. DenA»*Den SkNve -Frihed, ftm De bragte selv til Veie, Vel brugt, var god,, men strax begyndteat udffeie, Den tiente mesterlig i Deres onde Kram, Indtil den spidsedes Dem selv til Skrek og Skam (u). Kanuter sendes ud , de Dnnsier ad adsprede, Som sig sta vores Lust. begyndte at udbrede Til Tydffes , BritterS og hvert Enropceist Land, Men Smitten havde alt saaet meer end Overhand. Blant mere Anstalt , som De sunde paa og giorde. End denne for enhver fordcrgtig maatte vorde: Udlcendsteßreve, som til Kongens Huus indlob, Vil Cabinettetforst ste, nnder Seigl og Svsb. I andre Lande De et Rygtc lader sprede (x), At Kongens Helbred den er tvilsom, stal det hede, Den daglig tåger as, Hans Tid er ikke lang, Man mnrker Hensigten, 0M SagM kOM i Gang. E 2" (u) Skrive. Friheden blev given den 14de Sept. 1770., indstrtmket igien den 7de Ottob. 1771. og helder nu til sin Undergang. (x) Man lcest? herom, og om andre Ting, bessnderligd Artikler indrykte i de Cngelfie og andre fremmede GazetlN. Pariser*36 Vs><lM^.K/X^<6 Pariser Bryllup og Sicilianske Vesper Her var Aspecter til, thi ?ierre , , og Med Penge stndtes ud, at kwbe alting ind: Fra Franste Svovelstik til Engelff Polftpind, Reeryter hverves maae af Piger og as Drenge, De Dallste have stal ny Meubler, andre Senge, Alt Engelsk, Slcrde, Voglt, Kudff, Sadel, Ride-Svcn, Pak md, saa meget, som kan fylde Ladningen. Kom nogen Danff her hiem , som havde varet ude Alene to Aars Tid, hanmaatte frit bebude. Han kiendte ei igien sit kicere Fcedveland, Saa plat kolbyttet var hver Ting og hver elt Stand. Hver Stiftelse blev rsrt, og hver Indretning driftet (/), Ei agtet Hensigten af Dem, der havde stiftet. (7) Saasom Frideriks' Hospital, alle Hospitaler og de Fattiges Vasen, Ma ler, Academiet, Opfostrings-Hustt, Banken, det Kongelige Univer sitet, Geistlighedens Indkomfter og Privilegier. Der var pralude ret tit disses Omstsbning, men ikke begyndt paa dem alle. Ikke Nt tale om Postvesenet, Toldvcrsenet , La-ndvcrftnet, Bygningsvcese net Myntlenet, Odelsretten, Bngvcrkcrnc, lelands handelen, «g Compagnierne, ;c. SidstZ>^z/^^z/^s><^Z 37 Sidst med envceldig Haand, De vilde kaste om De Faderlosks Huus (2)'/ og Fridrichs Helligdoln. E I Som (5) Det Kongel, Veisenhuses Funday, dateret 21de lulii 1727. dens iste Artikel st/zer, at de af Hoisalig Rong Friderich den Fierde stien kede Capitaler og Gaver, maae eller bpr u>di ingen optcrnkelig Maade til anden Brug anvendes, end til ds i dette Huus ind< lagte Forceldrelsse BZrns Opdrngelse i Gndsfrygt og til nyttig Haandgierning. Yde Artikel, at derved kan ventes Guds Velsig nelse over Landet i «ore 2g vores Arve-Successorers langvarige Tider. 9de Artik. Vores alvorligste allernaadigste Intention også» gaacr derhen, at dette Verk stal verre bestandig, og vedligeholdes indtil Verdens Ende: Saa ere Vi forsikrede om, at Vores Ron» gelige Arve-Snccefsorer i Regjeringen, vores Funday urygge ligen holder, og dette i sig selv gudelige og hgi magtpaaliggende Nerk kraftig haandhceuer og befordrer , paa det ei Guds strenge Vrede og nforbigiamgelig haarde Straf stal paaftlge over alls Dem, som dette Verk og denne Funday kuldkaste, eller deri, mod noget handle eller ud^ve ville. Det hosfoiede aabne Brevs 13de Artikel tillader enhver, som Gud haver givet Forstand og Forfannhed , til at funne erindre eller fremfsre noget til dette Verks fuldstwudige Drift, det verre hvo eller hvor ringe han er, at meddele sine Raad , hvoraf de Tilfororduede ere villige at ftntage alt det, som kan ea,re til Nytte, og i Verk stille. Dette store Huus ,blev ester Hwbenhavns Ildebrand opbygget fra 173 1. til 17Z4. da det og dets Kirke blev indviet. I samme har den or dentlige Guds Ticneste nu over 47 Aar vcrret holden, indtil den ped sidste Afffeds < Prediken den 29de Decemb. 1771. blev nedlagt»>. ..- tz^^^/^H/^^ 38 v^ Som det Dem 'ki«re Hnus lsb ud af Banke - Stokken, Da sagde Seeren : Ntt NNger StONM-KlokkeN, DeFaderlsses O Suk, den store Konges Band Nu kalder Himlen, til at redde Holk og Land. Man tcenker ei derpaa, jeg troer, Charlottts Taare Paa Himlen har giort Vold, soreenede med vore, Vist en

alvorlig Bsn as en retfcerdig Sicel Udretter store Ting til Lands og NlgersVsl. Men da en Stormerhaand sig syntes ville vcebne Vtvd Presters, Skolers, og Academiers Skicebne, En Ebenezev kom, og stympede den. Arm, Hvis Fingre havde giort Forstyrrelser og Harm> Her har I SkyggsN as den Mediste Regiering, Gid eiden Partiste os spilleren Forkering, Det sidste Onde blev et sildigt Esterspil, (.) Ordspr. 23, i», n- Kom ikke paa de Faderl^ses Ager; thi derel LZser er sterk, han', han stal udftre Deres Sag imod Dig. Esai« ic>, 1. 2. Vce dem, som bestikke uretfccrdige Skikke, og de Skri vere, svt'., strive Atsie : At vende de Ninge fra deres Net, og bort rive de Elcendiges Net iblant mit Folk: at Er.kerne maae vssre de vts Rov, og de kunde berøve de Faverl^st. Vil Naar Nye LaMs Hielp vi stulde tmnge til.Vil nogen Kroppen nu livagtigen afmale, At Billedet for den og Mesteren kan tale, Han gisre, hvad han kan , i Farve eller Blek, Naar kun de stm stes, med samt de grove Trek. e^ Herrer MHci/ Bliv kun ved Eders Draaber, Lad Stat og Cabinet beholde sine Kaaber For Dem, hvis Hierte Holst og Indsigt nytter der, Mest plages Land og Folk, naar Bonden Foged er. c> Hemmede! stm vil iblant os Brsdet stge, Om I med vores Tab vil Eders Gods foroge Og hcrffe, Vlder da: Her Falde er 0g Spots Vi elste Eder, om I leer os noget Got. <^ Hyklere ! som har tilbedet de Heroer, Og Deres Gicrmnger forsvaret, oltt I troer, At Dem nu Uret ffecr, da taler Sandheds Ret, Og kaster Kappen, den I vender alt for let. Achitophels Renker, Her ligger Vidd og Kunst og List og Sncerelenker, Et ffrekfomt Sieblik (d) omstyrtede den Mand, Hvis kunstig Bygning var opstrt paa Flyve-Sand. (^) Pfalm. 73, 19. Hvorledes blive de i et Hieblik til en ødeleggelse? De omkomme. De faae Ende for Forffrckkelstr. 5 Mose B. 32, 55. Deres Ulykkes Dag er ncer, og de Ting, som ere beredte, haste at komme til Dem. Nu 3985^M^H/MHH><g 40 Nu kom det To-rdeustrald, som Cedertrcret faldte (c), Her segner Helten , som vil Rigers Stat omvelte, Ulykke , raser Du ! wr Du ved Nattens Skiul Angribe den, hvis Haand regierer Lykkens Hiul.. I Afmagt Vellyst saldt, og SMigev table Ncesen, Den kaade Frekhed selv forlorede sit Vcrsen, Hin dumme Spotter -Geist og Hofmod sandt et Skaar (6) , I det at Dyret sik det dsdelige Såar. Giem, Sundets Vogter/ vel den Skat, Du sik at giemme,' Et vagtsomt Forhceng ffal dens Skiebne fnart bestemme. Forbandet MU Veir! den Dag Du Dig indfandt, Thi Blomstret knap spmng ud, ftr det igien forsvandt^ (c) See lule^Aftens Feide. 2 Sam. 22, 14. Herren tordnede af Him- melm der kom Lynet, og han forfeerdede dem. Domm. 9, 15. Og Tornebusken sagde til Trceerne: er det i Sandhcd saa, at I vil salve mig til Kongo over Eder, da kommer, stiuler Eder un, der min Skygge : Men hvis ikke, da komme Ild ud af Torne- busken, og fortcrre de Cedere paa Libanon. Ezech. 17, 24. Og alle Tmer paa Marken stal fornemme, at jeg' Herren, jeg have» fornedret et hoit Trce, giort et gront Tr« tsrt. (6) Esa. 29 , 20. Naar det er ude med den Forferdelige, og Spottere haye faaet Ende. Ordspr. 16, 18. For Forstyrrelft er Hofmodighed, 05 for Fald en hoi Aand. LadtK»^!H/^/^/V^/)> naar Lyset oprindsr. Ulykker- truede , men see! den sterke Haand Udriver KoNgMs HuUs , og styrer Ondstabs Aand. F I»,M» <Z 42 ! x Jo, jo! Ei ene Du, vor Konge, haver sundet En Frelsning, men og^vi, vi alle have vundet Med Dig en herlig Seir , (N Ssir/ som overgaaer De blodige, hvorom i Tidens Boger siaaer. Men har Du, Konge! og .Din Gud et Offer givet (k). Han, som bevared-Dig ved MagtM, LCNN, Livet, Glem aldrig Tak og Bsn , giv Gub Dit Hierte hen (i) , Og i Din Ungdoms Tid tank dog paa Skaderen. Saa stal Dig, Gud, vor Gud! stee Tak og cevig Wre; Fordel, for hint, for alt, Dit Navn hsilovet verre ! Vor (li) Pfalm. 66, 13. Jeg vil gaae ind i Dit Huus med Br<rnd- Offer, Jeg vil betale Dig mine Lester. ,Esa. 25, 1. Herre, Du er mill Gud, jeg vil ophsie Dig, jeg vil bekiende Dit Navn; thi Du giorde en underlig Ting. De ?/nstag, som Du haver sagt langt tilforn, er» . Trofasthed og Sandhed. Psalm. 71 , 24. Min Tunge stal tale dlin gandste Dag om Din Netsmdighed, thi De ere bestoemmedf, . thi De ere blevne. til Skamme, som ssge min lllykke. Psalm. 124, 7. 8- Vor Siwl er un^kommen, som en Fligl af Fuglefange- rens Snare, Snaren er ssnderreven-, og vi, vi ers undkomne; vqf Hielp er i Herrens Navn, som giorde Himmel vg Jord. v (i) Psalm. 57/ li. Gud, mit Hierte er rede, mit Hierte er rede, jeg vil synge, ja jeg vil synge Psalmer; Vaag op, min VEre , Vaag op. Pjalter og Harpe, jeg vil opvaagne, aarle. '- . Z>'<Z 43 Vor Sial paa Styrke gik, vor Suk sik Overvegt, Forkynd Guds Vcclde, Folk! fra Slegt til sildig Slegt (k). Glced os, vor Gud, igien (l) ; Men see! hvad sterre Glade, End.Kongen atter sees i Herrens Huus at trcede, Og LErlighed igien til Tronen sinder Vei, I Unge giver Agt! I Gamle ssrger a! Til HoloftrNls Fald Gud rusiede en Qvinde, Judith, den snilde og den heldige Mandinde, En lrden David siog den sicerke Goliath, Ved Begge Israel beholdt sin Friheds Hat. Dig, l ull a ne! og Din 'Son! vi heit ophsie. Du har sorssgt med os, Sorg, Haan og Ondt at dsie. Det omme Hierte, vi bar for hverandres Kor, Udbnsiede i Fryd: M frelste, Du er stor. L«rt havde Du den Kunst, at give Tid

0g fire/ Nu ksm den rette StUNd , at spille pr^vcmre , At tåge Brodden bort, fer De os forekom. Og dryppe Dennem ned i Deres egM DOIN- F 2 Gud (K) Psalm. iO2, iy. Dette stal skrives for den Slegt, som hercfter ksM tuer, og det Folk, som stal stabes, stal love Herren. Psalm,. 4. En Slegt stal bersmme for den anden Dine Gierninger, og De stal forkynde Din Valde. (l) Psalm. 90, 15. Gla-d os ester de Dage, som Du haver plaget os; efter de Aar, som vi have seet Ulykke.Gud gav Dig Viisdom nok og kraftig Raad i Sinde, Gud styrkede Dm Arm (m), og hialp Dig, Folk at sivde, Endog as dem, som ftrvar hines Venstab vcerd, Til vel at fore ud en saa fortvilet Fcrrd. I Tro, Mandhaftighed , og allerbeste Orden, De Helte samles til Minut, ser Dag er vorden (n), Hos vores Danebod, som raadde Bod den Nat, Al Hinder ryddes bort , hver Tilgang blev besat. Stig os, AarvaagNe PriNds! hvor staaer det med Dit Hierte? Er ingen Mindelse as Frygt og Mishaabs Smerte ? Nei ! Hiertet det er frist, Min Henssgt den er god, For Kongen og mit Folk jeg ofte vil mit Blod. sm) Psalm. 18, 33 - 33' Dm Gud, som omgiorder mig med Kraft, og og gior min Vei fuldkommen- Han gisr mine Feddcr, som Hin dcrnes, og stal lade mig staac paa mine Hsie. Han lcrrer mine Hcender til Krigen, og en Kobber -Bue brydes med mine Arme. Og Du giver mig Din Saligheds Skiold , og Din hsire Haand understytter mig, og Din Sagtmodighed gisr mig stor. Du gisr mine Trin vide under mig, og mine Knogler snublcde ikke- Jeg forfolger mine Fiender, og naaer Dem, og vender ikke tikage, ssr jeg haver udryddet Dem. (n) Klokken 4. om Morgenen begyndte De at samles, og Klokken 5» ""»>' den bestemte Time til Angribelstn. Gud 44D> *B/ 14. Ved Gud vil vi gisre m^egtige GierninZer; og han, han skal undertrade vore Fiender. (?) Psalm. 3, 6- Jeg, jeg lagde mig, og sov; Jeg opva.igmde, thi Herren «pholder mig. Psalm. 135», 18. Opvaagmr jeg, saa er jeg eildnu hos Dig. See ! her er Eed og Pligt , See ! der er KrandS og Lon,* / 46 Z> Hos Tungemaal og Folk hans Navn stal vcere stort. (<l) Hans Kongel. Hoyhed Prinds Friderich paragropherede 'ds Kongelige Ordrer. " OmriN"U^^M/^H/5 em ikke. Her48 <H Her laae det stolte Mod, let vare overvundne De, allerede as Samvittigheden bundne, Her gieldt ei Fsyve-Corps (t) og ei Artillerie (u), Kunst, Renker, oplagt Raad, blev nutilPhan taste. Al denHorsigtigbed og Anstalt , De anvendte TU egen Sikkerhed, Dem selv tilsidst omspendte. Det store NavN/ De for til Upligt havde brugt Og Hjernens fine Spind, blev DennelN nu tilTugt. Saa, lcenge pirrede, stod op de fromme Danffe, Og gwrdedetsaa got, som Russer eller Franffe, Ei med Fremfusenhed, ei uden Grund og Skiel; Raad, Overlag og Mod udforer Sagen vel. Var ftr det DcmM NavN et Ordsprog uden Landet For hines Galenffab , som og maaffee sor andet, Sce, om det Danske Folk ei reddede sit Navn, Da De saae Leilighed at fremme Landets Gavn. Deu (l) In 1771. tzlev ved Hirschholms Slot en Flyvende Garde spret tet, som in NovLmbi-l ved Dragonerne aflvstes. (u) De bessnderlige Anstalter, som sagdes at foregaae ved Artilleriet , giolde et bemnkeligt Indtryk paa Skadens Indbyggere.H.«, 49 Den klare Morgen kom, Dem Solen Ryggen vendte. Hver, i sin msrke Vraa, sin Glcrdffabs Morgen endte. De Nattens egne Bsrn gik ud fra Nat til Nat, Og aldrig mere De sik Dagens Klached fat. Fra rolig Ssvn og Seng De ftres hen at vaage I bitter Sicels Uroe , fra Glands til «vig Taage, Et Speil for Eder, som misbruge Kongers Gunst, Naar Morkheds Time er, da sover Vidd ogKunst. Knap steet, str Rygtet flsi ud over hele Staden, Folk lsb i tltsind Tal til Slottet og paa Gaden, Imellem Skrek og Haab; chi Frygten var saa sterk For det modsatte Ondt, at det var sat i Verk. Tcenk, hvad Forstrekkelse hversHierte havde inde, At ingen vidste sig i Glcrdens Sprog at finde; Ret nylig gruede hver Mand, at see sit Huus, Om Ild og Sverd brsd los, nedlagt maastee i Gm«s. Et Hieblik lnan lob i saadan Vilderede, Een ester een matt saae geleides bort; Hvad fiede? Det Kongelige Huus for Folket stiller sig, Selv Jord og Himmel stialv ved Folkets Frydeffrig. Bort, raabtes, Pik og Pak, bort hver forbandet Greve, Naar Kongen lever, Jo! Han lever, Gid Han leve! Hurra, HMM/ Hmra, mdtil den merke Nat, Sving Seier- Fanen op, Sving Frihede Fryde-Hat. G f- Mi«tz^.H/^H/^H>M 50 " Mitt Steel ophsie Gud i Dag og alle Dage, Kaa sagde, i sin Krog , den Gamle og den Svage, " Guds Wre bliver stor (v), Hans Godhed aldrig endt, " Thi Dodsens Snare brast , som havde os omfpendt. Nu deeler KoNgM ud. Belonningcr og 2Ere, I Helts triner frem, I som bsr Prisen bcere, I gav et Mynster op paa Tro og Duelighed, Som I/ saa giore hver, der staaer i Kongers Eedl Et Optog KoNgM gwr igiennem Stadens Gader, Enhver paa Homderne vil berre Landets Fader, Hvert Huus, ja Jorden selv, blev ret som lestet oh Ved Hurra -Skriget as den overgivne Trop. Man seer, at KvNgM har sin Beste Ven ved Siden, Troe mig, da Gloeden ret brast ud, og blev ei liden, De tyende Sennep as vor Femte Frid erik, Gav Dagens Glands et Syn, som alting overgik. Een Slegt den anden Ml det rare Syn forkynde, Det var en Olie i Gledens rene Brynde, Hvert Hierte stod i Brand , hvert Hie gnistrede. Hvert Sre',

Haand og Mund, faldt i Henrykkelse. (v) Psalnu I^ltz, 5- De Ml synge om Herrens Veie, thi Herrens VEre <r stor. HverH>AH^M^H<<g 51 < Hver Patriot , som ftr i Dvalen maatte sveve^ Krsb siungende herstcm og raabte : KoNgM leve! Fra Vugge -Glutten as til Gravens Candidat Paa Vivac Christian! man kunde gisre Stat: " Velsignet vare Du, vor KoNge, med Ditt Moder/ " Samt luliane, Dm og Landets hulde Moder/ " Du blev i Dag vort Liv, vor Frelse, Fred og Fryd, " Vor Sang, vor Harmonie, vor Munds og HierteS LM Man Aften -Stiernen sier, og Dagens Fryd fuldender, Strax hele Staden sig i Lys og Lue tender ; Fra Forskernes Pallads til mindste Hytte - Vraa Hvert Huus forkyndte, hvad i hver Mands Hierte laae> Mit Hierte bmnder, ja det luer, blusser, flammer, Gud gav os Liv for Dsd, og Glcedskabs NaabforJammer, MM Konge blsv msrt/ vor Konge -Huus blev fti N, Og Folket ftelstes fra et stiendigt Tyrannie. G 2 Men (*) Psalm. 18, 50. 51. Derfor vil jeg beklende Dig, H«rre, iblant Hed^ ningene, og synge Dit Navn Lov, Som beviser sin Kotig« store Salighe'er, oy gwr Mistundhed imod sin Salvede, imod David, og imod hans Scrd cevindeligen. Psalm. 20, 7. Nu vced jeg, at Herren frelser sin Salvede, han vil benhere ham af ,sm hellige Himmel, hans hoire Hnaudv Frelse fteer ved megen Styrke. Ps. lv) / i 5. Rorev ikke ved mine Salvede»V» ifVH^HH/^^^z 52 Men Gruset fynge stal om Psblens Rasesyge, Der siutter Natten med, at tugte og ydnlyge De Nattens Boliger, som fremmede Udyd, Man saae en Prsve as en overdreven Fryd. Hvad, om vi havde seet den ulyksalig Elte, Hvormed De tcenkte, at den Danffe Stat omvelre, Lad Tanken lsbe om , og Mt as dette Smaa . I hvad for Sole, Dsd og Jammer vi nu laae. Men, frelste Kiobeuhavn! Ia frelste Tvilling-Nige! Glem aldrig denne Dag, Naar har Du hast dens Lige? Kom Synderne lhu, Gud loste Straffens Baand, Vdmyger Eder for dm vceldtge Guds Haand. Her seer Du, Konge! at Dit Folk Dig trolig «rer, Og for Din Trones Fod sit Fryde -Offer barer, Enhver sin Frelse seer , i det at Du er srelst, Hver seer, og seer igien, sin Konge allerhelst. Du elffes, elst igien (x), elsk Folkets Sprog og Sadsr, Fsl deri Glcede, at Du Millioner glader, Giv Landets Love Kraft, Bring Rigerne til Flor, Gisr Dig, til Folkets Tarv, ved Dm Bestrcrbning Stok I tzx) De klogffste og lykkeligste Regenter har altid holdt Deres Underdamrs Affettion for den beste BeMnmZ og sikkerste G«rde. —- Aff,- Den ttimV><s!^HH^HH«z 53 Den Gode Konge sat ved Siden as den Store, Da Tronen sikkert «il al Dunkelhed sorlore, Da Kongen vise sig i Majestetens Trin, Thi Solen varmer, uaar den har sit fulde Skin. Troe ei, fordi Du seer om Dig en Glimre- Skare, At Land og Folk er vel, og haver ingen Fare, Men troe , at og blant Dem er Armod under Guld, Og Gsde ffal der til den synlig -beste Muld. Beklcrd Din Domstoel selv (7), See ttl lMd eget Kle/ Hvo stulde vove da at ville Retten bsie. G z Skas ttion gwr en Herre uovervindelig , thi det <r Mrig hsrt, at nogen Potentat, som sr elstet af fine Underdaner, er overvunden, og den hoicfte Titel, som be mcrgtigste Herrer i Verden haver ssgr efter. <r ?arer ?2tii?. —— Affection kan «drette umuelige Ting , og De, som give en Potentat Anledning til at Fmvere, 6eFourere og med udragelige Udgifter sine Undersaatter at belegge, De uiaae sette hvad Farver De vil, derpaa, saa seger De at Hanuem, <^g blotte Honnem for den t.rygcste Garde. Af et gnmmclt jcii^t, som kaldes Fprftelig Lanke, Ring. Lv) Ordspr. 20, 8- En Konge, som sidder paa -Domstolen, adspreder alle Onde med sine Sine. Cap. 29, V. 14. En Konge, som demmer >e Ninge troligen/ hans Trone stal stadfestes stvindelig.54 F>AH/^M/^/iS .H^MH^H/^HA 55 Lad Skabs ' Vsister. ei saae Overhaand og raade, Kiend , Prsv og overvei , brug Mcrnd, og Tid og Maade, Tag bort unyttige, men leg Sundt og Nyttigt tih Lad et alvorligt Verk ei Mre Vove- Spil. De' Ny Omstabnmger ei altid ville lykkes, Man agtcr ci, ved det hin lettes, denne trykkes , For sildig giver man sig deu Paamiudelst: Jeg havde ikke troet, at saadant ffulde ffee. Alting forssgt, man seer det Gamle tidt det beste; Man fordum saae til Gud og glemte ei sin NMe/ Naar nogen Anstalt blev in-drettet eller giort. Og gid man gisre saa endnu i Smaat og Stort > Hielp den Betreengte Flok, Opret hver Forurettet/ Lad Landets Byrders Tal dog engang blive lettet, Skab intet Stort og Nyt, med mindre det' er got, Frygt Dig da ikke meer for Skade, Fare, Spot. Her Faderlsses Sag, let Enkers Trang og Taare, Lad Folkets dybe Såar Dit FMrs - Hmte saare. Skaf Nanngs<Veie frem, hielp Haandverksmaw den op, Din Flode ftt i Stand, KrigsMagtM hold ved Age, I Freden vc?r betoenkt at mrge Land og Rige; OM Stats- Legemet helbred og rens fra Taa til Top.56 O> <>H/^z^H/^^ <g Om Sommers Tid man ber sorftne Vinteren, Ssrg for den Tid som er, og den som staaer igie». Gisr Bondens Vilkor let, opmuntre Flid og Dyder, Du crrer Folket, naar Du Land. og Stceder pryder, Giv Bergverk, Agerbrug, Fabrikerne si» Skik, God Mynt, god Politie stal Md holde Sne. Hiclp Fiskerier op, rens Havne, Fiord og Strsmme, Fra Kwbmands-Handelen bsrt Phantasie og Dromme, Skaf Landprang, Fusterie, og Smuge- Handel as, Al Underfundighed ved

Told og Ciss straf. Glem ikke Norges Tarv, ei IlMnds Colonier, Glem ingen Din Provinds , sta Amt til Fogedicr, Byg Forraads-Huse op, plant Skov, leg Veie «n. Lad give Dig, men prov, og drist hver given Plan. Vrug Landets egne Vom, Agt vel en Fremmeds Veie, Dit Hie gribe den, som ter fra Stien steie! Lsn Dine Tienere saa, at Du gisr enhver Uovervindelig imod Anfegtninger. En Herre er sit Folk en sand Helst, naar Han fremmer og opmuutrer Vidsttskaber, Frem Kunsters, Skolers, og Academiers Flor, Her er en Neben-Vei at blive hsi sg stor. Ophsi.H.<j^AHM/?HAH 57 Ophsi, Kong Christian, Dw og Dtt Folkes Moder, Elff, cer, og troe Dig til en saa elffvcerdig Broder (c) , Som Gud gav Dig til Naad og Daad og os til Trost, Lad Fridrich vcere Din og vores Mellem-MG Ved Guds og Deres Raad Du siap sta UlveNs Tcmder, Hold Koss og Tiger nu fra Dine frie Hcender, Din Sonveraine Magt paa ny sin Recnhed.naaer, Og Landet lcrges kan fra et fortvilet Såar. Det staaer nu til Dig selv, ei meer at blive Slave, Brug, Konge, brug i Fred en saadan HimlenS Gave, Gisr , at for Dig og os den spildes ei igien, Hvad Redning er der meer, hvem har Du da til Ven. I hvad as Hyklere og Onde Dl! stal friste, Lad ingen Rooret ud af Haanden paa Dig vriste, Styr selv Dit Folk og Land, og hevn Dw Konge- Ret, Lad intet Arbeid, Sted og Torn Dig Wre. tret? H (c) Psalm. 131. See , hvor godt og hvor liflige det er, at Brsdre boe vg< saa ti-lsammen. Det er ligesom den gode Olie paa Hovedet. Det er ligesom Dug paa Hermon thi der haver Herren be- ftkt Velsignelsen at vssre. Lad58 V»<f.M^K/^/^«g Lad ingen mere med Dit Hierte spille Mester, Lad ingen Hverving stee fra eller Vester (ch, Klok ingen Basilist, ei Ogle-Unge op, Din Barln den sidste siak og fad paa Hoved- Top. Vist nok de tiene Dig, men mest sig selv de tiene Og deres Hykler- Flok, som sig med dem foreene Til at udsue Dig, og stille Landet blot For Armod, Uselhed, Vancere, Fare, Spot. Man hugser gierne, hvad i Ungdoms Tiden nemme?, Saa bor om den Fabel aldrig glemmes, Lad ingen Solens-Kudff paa Bukken komme meer, Thi Land og Rige ei ved saadan Farsel leer. Forundringsv^rdt det er, man knap en Forfte hitter, Hvis stsrste Mreglands jo detlne Plet besmitter. Man lceser aldrig, at det varet har Prosit For Forste eller Land, at holde FlWont. Du veed nu, hvad det er, at have Uimoner, Af siige) to og tre, betyder Millioner, Lad hver, der viser Tro, og Flid, og Nidkicrrhed For Dig, Dit Land og Fslk, boklade MdltNgs Sted. (cl) Psalm. 75, 7- Ophsielft kommer ikke af Wer eller Vester, «i heller «f Arken. BetroeBettoe Dig ikke meer til een og to (e), MN mange, Gw ei Dit Hkrte og Din Villie til Fange, Til alle Dme Born deel ud Din Ki«rligheb, Til Vidd og VcNdighed rek Naade- Spiret nch I, som den Lykke har, og de Naturens Gaver, Der Eder stikket gisr til Herregunstens Slaver, Attraaer dog ei for sterk det sode Slaveris I alt for mange har at speile Eder i. H< Naar (e) Et Danst Manuscript, katdet Fyrstelige Tanker, siger et Steds: On Herres Respect form^rkes merkelig derved, at Han en eneste Minister alting betroer, chi da stirrer Underdanerne meer paa hannem, end Herren selv, og han bliver deelagtig i den Re spect, som Herren allene tilkommer. Kong Naldcmar dm Fyrste , betroedo sig sikkert ttt sin ?lbsalon alene , ved ham fandt Kongen sig vet, ved hi,m blev Han Valdemar den Store. Mel» hvor mange Kongelige Ministre, af bet SlaKs som Absalon, ka» Historien opvise ? Her var Troffab foreenet med Hengivenhed ttl Kongen og Ki<rrlighed til Fssdernelandet , her var Tapperhed og Hurtighed forbundne Med Forstand, Naad cg Forsigtig^ed, han pas sede Waalet imellem Kongens Villie og landets Velfwrt, han lsd Egen -Nytten og private Hensigtel wre Uden for Minister, 3Cm bedet. 5960 A>.^^/H/^/^H<g Naar I en Herres Gunst begynde at forhverve, Den^da, og Hykleren, sirax Eder maae forderve, Om ikke Herren veed, at langtsomt raade Bod Paa et til Hoihed og til MgdoM hidsigt Mod. Og I, som Lykken sidst befalede at vende Vor Skrek til Fryd, men gav hint Folk en ffreksom Ende, I giorde Eders Pligt, I giorde den saa vel, Lad Egen -Nytte ei flaae Eders Roos ihiel. Tag Dig sorloder og forlesmter vare. Set, Konge, Dig ei ud for Skade eller Fare, Hvo ofte taber, han as Skaden bliver viis. Og , frelst as Faren , ber man give Herren PriiS. Udflet trolsse Folk, og dem, som Ondt forvolde, Elst ikke dennem, som for vel for sig huusholde, Og de, som ei sorstaae at holde Huus for sig, Langt borte Mre fra at holde Huus for Dig. DriS fra Dit Ansigt bort en Hykler og en StyMper, Prov Deres Smigre -Krud og stadelige Ymper, Giv ei for snart Dit Ja, Sper Dit trofaste Raad, For Glld og Folket da Du bliver stor i Daad. Lov lidt og varsomt, men hold neie, hvad Du lover, Du ellers paa en lis Din Konge- 'Here vover. ViisZ>^H^H^^^s 61 Viis ben', som stiller Dig urigtigt fore, bort, Ved siige kommer Du og andre let til kort. I Hoffolk! bruger ret de milde Kieblikke, Som Lykken laaner kun , men hcevder Eder ikke, Iblander Eder ei foruden Gders Ring, Men hugser, at I staac hvert Oieblik paa Spring. Fslg, Konge, sunde Raad, troe Alder og Erfaring (s), Dit Liv, DiN Magt, Dit HUlls, er da i god Bevaring, Derpaa Dit Folkes Vel og Sikkerhed beroer. (s) Den vist Ll3smuz striver, at en ung Ferste stal

wnge have Mstanke til sin Aider, baade for Uvidenheds og Naturens Hastigheds Skyld, og ikke tåge sig nogen merkelig Ting for, uden kloge og gamle Mcrnds Raad, blant hoilke Han altid stal v«re, paa det Ungdom, mens Ukyndighed kan tempcreres ved de Gamles Klogsiab. Syr. 25, 5. 6. Hvor deilig er de Gamles Viisdom. —- Megen Forfarenhed er de Gamles Krone. Prsv mcv Forsigticched og kiend hver den Du troer,W^,^!^H/U!/>dighcds Stad, e« trefast Stad. Aind ,P» t store Herrer frem f»r andre ringe Stauds - Personer ulykkelige, i bet de fik saa sielden Tandhed at vide, 2 Sam. 14, 17. Som en Guds Engel <r, saa er min Herre, Kongen, til at hore det Gode og det Onde.64 3><stHHHM/HH,<s De store Gjerninger af Friderich dett Fierdt, Den Retviished, som var den DeMtes tryge Gierde, Hans Faders Omsorg for sit Kongchuns og Dolk, Vil blive Dem og Dig en varig LEres Tolk. Det store Wre-Navn, som Konger bor at hcedre. As Landets Fccdre og af Kirkens Fosterfcedre (k) Der er for Kongers Liv og Magt saa tryg og god. DiN SsN lad drages op i Dyd og Jesu Låre, Dell Brynd, hver drikker af, ber reelt og hellig virre. Bort Modens Låre -Art fra Prindsers spttde Sicrl! Det synes, Gud en Stund sit Ansigt vilde stiule, Dg af Velsignelser kun unde os en Smule, Hall viiste ikkun, hvad sor Dig og os er tabt, Naar vi forglemme den , os haver frelst og stabt (l). (!c) Esa. 49, 2Z. Konger stal verre Dine Fosterfssdre. (l) lerem, 9, 13. 15. Fordi forlode min Lov, og herde ikke paa mlv Ryst, og vandrede ikke derefter. —^- Derfor vil jeg spise Dem med Mal- Urt, og give Dem Galdevand at drikke. 1 Kong. B. 9, 9» Fordi De forlode- Herre,;, Deres Gud, som udforde Derci Erkiend, Fssdre Har Disse alle naaet, Slip Du eiet Klenod, En Prinds maae dannes ret, stal Han regiere vel,A>AH/^SI/f»H/HH,<Z 65 Crkiend, med Land og Folk, o Konge, Herrens Dsmme, Saa stal VslsigNelsM igien som Dugen komme (*), Lad det ei verre nok, at kaste Aaget af, Men ssg at redde os sta al Slags Lande -Straf. Til dette Maal at naae, Dtt Dtg Med 0s ftreme I Bon og Sttcrbmng, men Gud stal sin Kraft forlene, Tcenk paa den Unges Vei, driv Daarligheder ud, Elstßet, og Vellyst damp, thi siigt behager Gud. Dyd og Netssndlghed lad falde i Dit Tykke; Thi Dyd indsatter «lt, og Dyd er Sicrlens Smykke,66 M><lVH^H/vz!/^HI/^<<Z Gudsfrygt, Retfterdighed (m) ledsage Dine Trin, Lad Folket ofte ste Dit Ansigts milde Skin (n). Bort saa bekymret Aand, bort Frygt og Sindets Smerte, Indstnd Diss Smle-Roe, giv Fryd i Kongens Hierte, Men Kongens Hierte er, o Gud, udi Din Haand (o), Boi selv og glente det ved Viisdoms Gode Aand. S«t KONgeN til et stort Exempel paa Din Naade, Viis , hvad ved Herrens Frygt og Vcnstab er at baade, Lad Ordet i Hans Sicrl siaae en bestandig Rod, Den (m) Den Majestetiske Character, Gud har lagt hos Konger, ber ssm det .allerdyrebareste Klenod i Agt at håves , at den <if nlle tilbsrligen respecteres^ hvilket erlanges, naar Glldsfrygt og ?<etfcerdigl)ed mainteneres, thi intet gisr ell Konge Gud ligere, eller giver Han nem sterre Nespect, end disse tyende Dyder. tetare se Mr derfor KonZ Christian den Femtes ypperlige 8/mdolmn. <n) Ordspr. 16, 15. I Kongens Anfigts Lys «r eivet, og hans Bevågen, -hed er som <n Skye med Mig Regn. <«) Ordspr. 21, 1. Kongens Hierte «r som Vandbekke i Herrens HMNb^ til «lt Het Han Haver Lyst til, stal han bsi< bet. DetS Glands omstraale Ham og lyst sor Hans Fod.67 D^^VH^H/^j><Z Den Himmel -Misdom, som vi horde hos Digvcere, Den Tid Du vidnede Religionens 2Ere, Den Nest, som prydede Din Ungdoms Sial og Mund (p)f De Glimre «Straaler as et himmelstienket Pund, Igiennem Skyen sta! som Morgenrsden bryde (q), Og ftln den klare Sool igien vor Norden fryde, Dens Skin meddele stal sta Tronen Lys og Kraft, Dens Varnie give os ny Frugtbarhed og Saft! I 2 Men (p) ;s,zcch. i5,"60. Jeg vil ihukomme min Pagt med Dig i Din Ung: doms Dage , og oprette Dig en avig Pagt. Lss den Kongelige Lonfirmations-Act af Ilte.Martii 1765.' Pag. 24 , 26. Der heder det blant and, 3. I saare helltg Pry- delse fial af Morgenrøden , som af Moders Liv , fremkomme Diz Din Afkoms Dug.68 Dl>^^/^H/^,^^ Men luliane! Som, n«stGud, tilkommer «ren (r). Du, som e,, Dcdora, i Spidsen gik sor H«en, Bliv i vor Israel en Y^oder °g en Ve», Vevogte Gud Din Fod, dm ikke glider hen («). Den unge kove Du, Du leste ud af Hilden, Du mandig reddede °«, s°,,, en Brand «f Ilden, Dit nwdne Ovnkg Tid, Folk °g Maaden ftndt, H«°r«,ed Du Stolthed, «ist og Ondffab overvandt. Gn», Dronning, gisre Digftrsigtig og ».',r«aage»; Der lange blive «il en L«ning udaf Toogen, En Gnist kan tende an de» «llerstersie Ild, Bliv derftr ikke tryg, men vangen , Nek 0Z snM De kloge AWag stal Din store Sicrl bevare, For Svig og Snuble -Trin Du da er uden F«re. Me» — Julianes R«°s, sta knge Vefden stgaer Vidt SeMiramiders i Norden °vergaa«r. D« s)2°mm,-7 24, VMg,,,« ss,i s,, Hv« f«« s« Q«ind..n° i n««.t Pa..l,m, G Pftlm. .21, 2. H,,, st,,, ,^V><j^HHH/^H<I 69 x Og Du, vor Fridsrich! ,Vor Trsst og Landets Glcvde ! Den store Bane Du begynder at betrcede. Tråd lykkelig her frem, lsb, naae det glade Maal, Vort Haab, vor Kwrlighed, bliv eu Magnete-Naal! Fortien alt meer sg meer vor

Kicerlighed og 2Ere, Lad Villien til Got at fremme, ftsrre vare End Magten rekke kan, Dom selv Din egen Barm, I Forster ere jo Guds Villede og Arm; Ml Du , at Himlens Dug Din Tilvext stal velsigne, ' Stmb den Original, mest mueligt er, at ligne. Barmhjertig, ydmyg, mild, retraadig, viis oZ ftom (e), Lign Gud, lsb som en Sool i denne Cirkel om. Med varsom Mandighed gaae frem paa Dine Veie (u) , ' I Z (r) Mich. 6, 8. Hvad kraver Herren af Dig, uden at Ziere Ret, og at eiste Miskundhed, og at ydmyge Dig, at vandre med Din Gud. si) Pftlm. 119, 133. Befast mine Trin i Dit Ord,, og lad ingen Uret hersse over mig. losv. 1, 7 Var saare frimodig og sterk, at tåge vnre paa, ar cwe ester al dm Lw , som Moft, min Tiener, sM Dig, viig ikke fra den ril hbire eller venstre Side, at Du kan faae Forstand paa al den Vei, som Du stal vandre paa. Dug^HH/H/^/HH^ 70 Du da, Elstocerdig Prinds! er rolig paa Dit Leie (v), Glem ei Guds Pagt og paa Din Ungdoms Leder skion (x) En deilig Krone den er VitsdoMs store Lsll (x). Charlotte, Dyders Sool! Prinzessers Ziir og -Mre, Gid, til Velsignelse, Du lange blant os verre ! Den Bsn for KoNgMs Huus Du daglig oser ud, Hvo kiender ei, at den blev hsrt as Himlens Gud. Dit Samfund med Din Gud , o dyre Konge - Dotter ! For Niger, Lande , og for alle Undersaattcr Langt sisrre Stytte er , end vi indsee og troe, Bliv stedse herlig i Din Gud-hengivne Noe: Kom (v) Psalm. 4, 9- I Fred vil jeg legge mig tillige og sove; thi Du Herre, «lene ffal lade lkig boe ttyggeligen. (x) Psalm. 11Z, 9. Hvormed skal en Ung holde sin Stie reen; At Han holder sig ester Dit Ord. Ordspr. 2, 17. Den, som forlader sin Ungdoms Ledere, og som Haver glemt sin Guds Pagt. ler. 3, 4. Skulde DU ikke fra nu af kalde mig : Min Fader, Du er min Ungdoms Leder. (?) Ordspr. 4, 7. 8. 9. Kisb Viisdom. Ophei den, sta ssnl de» ophoie Dig. Den stal sette Naadcs Smykke paa Dit He, ved, den skal give Dig en deilig Krone.W>^^M/^HH<g 71 Kom luliam da, Kom Frjdrich, Hg Charlotte/ Und os, i scellcs Fryd at vi med Eder maatte Opscnde Offer, Bon, og Tak til Himmelen, Vor Konges Liv, o Gud, Dig dyrebart lad vare, Adbred Hans Navn, HansMagtC), HansDagesTal(2), ,(2) Psalm. 93, t. Synger Herren en ny Sang, thi Han haver giort «w derlige Ting ; hans sMe Haand bg hans helliSe Arm frelste ham. (*) 1 Sam. B. 2, 2n. Han stal Hive sin Konge Styrke, og ophbie sin Salvedes Horn. <») Psalm. 6i, 7. 8. Du stal legge Dage til Kongens Dage, at Hans Aar maae «are som fra Slegt til Slege; At Han maae .sidde ,«vinde lig for Guds Ansigt; Bereed Mistundhed og Sandhed, at de maae bevare Ham.. 5 Mos. B. 30, 20. At Du Hami thi «r Dit K.iv og Dine Dages Lengde. Der, ligesom paa nye, os KoNgM gav igien (2).72 N><^M^H^l kl«de hans F«,.»er med S,»m, ««« ha,.« Kr°ne stal «»«««' '»« H»». , Mos, B. .5. «. H««, Dm h«i« «»»„» «.". (e) Psalm. 63, 12. Ylen Kongen stal gledes i Gub.